

Kisboldogasszony

(szeptember 8.)

Ef 1,3–6.11–12a

Fogadott gyermekeivé legyünk

³Áldott legyen az Isten, Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki Krisztusban minden lelki áldással megáldott minket fönn az égben. ⁴Mert őbenne választott ki bennünket a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte. ⁵Szeretetből eleve arra rendelt bennünket, hogy Jézus Krisztus által – akarata szerint – gyermekeivé legyünk; ⁶hogy magasztaljuk felséges kegyelmét, amellyel szeretett Fiában jóságosan megajándékozott minket. [...] ¹¹Igen, mi is őbenne nyertük el az örökséget annak végzéséből, aki mindent szabad elhatározása szerint tesz. ¹²Szolgáljunk hát felsége dicsőségére, mi, akik már korábban is Krisztusba vetettük reményünket.

Az ünnep történetét lásd az *Igéző leckék C* évben.

A szakasz kettős áldással kezdődik: áldás az áldásért. Akire pedig ez az áldás vonatkozik, Jézus Krisztus Atyja. Az áldásokkal találkozhatunk a kumráni tekercsekben is, az úgynevezett Hodajotokban. De jó okunk van feltételezni, hogy Pál imakultúrájára nagy hatással volt a hellenista zsinagóga imagyakorlata is. Ezek közül például: „Örök megváltónk, istenek királya, aki egyedül vagy mindenható és Úr, minden kezdet Istene” stb. A Mindenható Atyára vonatkozó imákat Pál mindig kiegészítette Jézus Krisztussal, aki közvetíti ezt a mennyei áldást.

Már az Ószövetségben is nagy jelentőséget tulajdonítottak az áldásoknak, igaz minden áldást Istentől valónak tekintetek (Ter 12). Mégis, a belőle fakadó erőt az apa átadhatta fiának. Ezért az atyai áldásnak igen nagy jelentősége volt. Az Ószövetségben a leghíresebb Jákob áldása (Ter 48,12–20). Jézus maga is megáldotta a hozzá hozott gyermekeket (Mk 10,16), az utolsó vacsorán megáldotta megtörés előtt a kenyeret is (Mt 26,26), sőt tanítványait is mennybemenetele előtt (Lk 24,50). Tanítványait pedig arra tanította, hogy azokat is áldják, akik őket megátkozzák (Lk 6,26; Róm 12,14; 1Pt 3,9). Ezzel egyébként a buzgó zsidók szokását is tovább örököltette, akik az áldást egyébként Isten dicsőítésére is használták (Mt 21,9; Jn 12,13).

Ezzel a technikával ébren tartották azt a gondolatot, hogy minden igazi adomány Istentől származik. A keresztények pedig, akik magu-

kat Isten fogadott fiainak tekintették, arra lettek kiválasztva, hogy ezt az áldást továbbadják környezetüknek. Rajtuk keresztül, életük és működésük segítségével tapasztalja meg környezetük Isten áldását. Így dicsőítik meg az Istent.

Lukács a Magnificatban, Mária örömeinekében ilyen áldó imádkozó pozícióban mutatja be Máriát. Az első sor így kezdődik: „Magasztalja lelkem az én Uramat” (Lk 1,46). Mária az egész életét küldetészerűen fogta fel. Akik az életüket és munkájukat küldetésnek tekintik, azok sokkal könnyebben megértik ezt a gondolkodást. Életük nem pusztán saját tehetségük kibontakoztatásából áll, hanem azt szeretnék, ha képességeikkel másokat szolgálhassanak. A humanitás legfelsőbb foka az, ha valaki Istent akarja megdicsőíteni munkájával és tevékenységével. Eredetileg ez volt a költészet célja, ezért építettek égbe törő katedrálisokat, ezért festettek képeket és ezért írtak zenedarabokat. A költészet lehet szórakoztatás is, az építészet lehet funkcionális, csupán egy lakótorony a bábeli torony mintájára, a festészet lehet csak a furcsa formák együttese és a zene lehet az a mákony, amely állandósít egyfajta hangulatot bennünk.

Ezért mások a vallási és a világi ünnepek is. A vallási ünnepek Jézus, Mária, és a szentek életén keresztül Istent akarják megdicsőíteni, a világi ünnepek pedig emberek vagy legtöbb esetben politikai eszmék dicsőítéséből állnak. A Mária-ünnepek mindig Isten dicsőítései Márián, a tökéletes hívón keresztül.